

USA bort med tassarna från Syrien !

Måndagen den 9 september 2013 av Socialist Action, USA.

(Detta uttalande publicerades som ledare i *Socialist Action* den 3 September 2013. Översättning från engelska, Anders Hagström.)

Den Barak Obama-ledda marschen mot ännu ett "krig" led ett betydande men långt ifrån definitivt bakslag när USA inte lyckades få till stånd sin vanliga "de behjälpligas koalition" i slutet av augusti, för att ge ut ett fikonlöv av stormaktsauktoritet till vad som då tycktes vara ett förestående amerikanskt angrepp på Syrien. Men Obamas hotande dödliga missilangrepp står fortfarande högt på den imperialistiska dagordningen och kräver inget mindre än massiva och enade mobiliseringar av alla antikrigskrafter för att utmana det.

Vi vill betona att begreppet krig, i samband med ändlösa amerikanska "krig" i Mellanöstern i dag och framöver, där miljoner slaktas i namn av att försvara USA:s "nationella säkerhet" (dvs, oljeintressen), är fruktansvärt missbrukat. Vad vi tittar på idag är inte krig i traditionell mening utan snarare ensidigt offentligtgjorda och massomfattande mord på oskyldiga människor.

Den "andra sidan", offren för det imperialistiska och chauvinistiska herraväldet, skjuter sällan ett enda skott tillbaka. Dödssiffrorna registrerar vanligen några få dussin amerikaner döda, mestadels av "vänskaplig eld", vid sidan av tusentals eller miljontals "fiender", som i Irak, där 1,5 miljoner slaktades. Den nu fullständigt avslöjade imperialist-fabricerade lögnen, att Irak hyste "massförstörelsevapen" har återvänt för att hemsöka dagens krigsivrare.

Oavsett vilken typ av krigsmateriel offren för imperialistisk krigföring än kan förfoga över så utplånas de under de första timmarna av dagens moderna "krig". Världens mest avancerade militära koloss är kapabel till massmord och förstörelse utan att en enda stövel når marken, eller utan att ådra sig en enda död eller sårad soldat. Detta är vad Obama hoppas kunna åstadkomma i Syrien i dag .

Det centrala amerikanska målet är att införa en regering som kan undertrycka de syriska massornas kamp för frihet och jämlikhet, och samtidigt främja amerikanska intressen i Syrien och regionen. För närvarande finner USA sig självt oförmöget att skapa något "vänskapligt" och livskraftigt "nationellt övergångsråd" med tillstymmelse till trovärdighet bland de syriska massorna. Syriens mest principfasta och effektiva kämpar är motståndare till Assad, USA:s ingripande, och reaktionära fundamentalistiska eller andra "rebell"-styrkor som är beväpnade av och står i tacksamhetsskuld till imperialismen.

Obama har ordinerat "begränsade" och "precisa" Tomahawk-missilangrepp, kanske 300, som avfyras från fyra "insatsberedda" amerikanska krigsfartyg stationerade i Medelhavet för att "straffa" Syrien. Dock har det brittiska parlamentets omröstning om att avvisa stöd till USA:s militära insatser mot Syrien, följt av förbundskansler Angela Merkels uttalande om att Tyskland inte tänkte bli militärt inblandad (åtminstone för tillfället), bromsat den amerikanska krigsmaskinens önskan om ett omedelbart angrepp. Trots det enorma tryck som de har utövat misslyckades amerikanska diplomater dessutom att avisera något betydande stöd från stater i Mellanöstern, inklusive från Arabförbundet och länder som är ännu mer intimt lierade med USA:s politik .

Trots att han saknade stöd från FN, Nato, eller Mellanöstern, eller ens en partner bland leden av USA:s toppallierade, och trots det faktum att nationella opinionsundersökningar visade att en majoritet av amerikaner är motståndare till ett krig mot Syrien, försökte utrikesminister John Kerry ändå trycka på för att genomföra ett militärt angrepp "på egen hand". Men Obamas brådska att få kriga blev åtminstone tillfälligt uppbromsat när en partiöverskridande opposition i kongressen

antydde att presidenten kanske inte ens har stöd av majoriteten i den lagstiftande magen på det imperialistiska odjuret.

Obama nästan hånade kongressen att trotsa honom och deklarerade i Vita Huset den 31 augusti "Jag är beredd att ge order". Men en del av de härskande rika anser tveklöst att lite eller ingenting skulle uppnås med Obamas föreslagna äventyr, och mycket mer kan gå förlorat när det gäller USA:s redan kraftigt minskade trovärdighet .

För en enad massrörelse mot alla amerikanska interventioner och krig!

Saken kommer förmodligen att beslutas när kongressen återupptas på måndag 9 september . Under tiden mobiliserar antikrigs- och sociala rättvise-krafter för protester över hela landet - i nästan varje fall, helt riktigt fokuserade på kravet "Nej till USA:s krig mot Syrien!"

Socialist Action stöder till fullo detta avgörande fokus och ansträngningarna från United National Antiwar Coalition (UNAC) att ena och mobilisera de bredaste delarna av antikrigsrörelsen och alla kämpar för social rättvisa i massaktioner för att stoppa varje angrepp på Syrien från USA:s sida. UNAC har helt riktigt uttryckligen gjort klart sin koalitions uppfattning att alla motståndare till USA:s imperialistiska ingripanden, oavsett deras åsikter om inbördeskriget i Syrien, måste gå ut på gatorna i förenade ansträngningar att stoppa den föreslagna amerikanska militära angreppet nu.

Socialist Action motsätter sig bestämt alla amerikanska interventioner i Syrien samtidigt som det stöder rätten till självbestämmande för Syriens folk. Socialist Action var bland de första att hylla det massiva och upprepade folkliga och fredliga uppror som utmanade Syriens president Bashar al-Assad diktatoriska regim och nyliberala ekonomiska politik. Dessa mobiliseringar möttes regelbundet med brutala militära insatser.

Om dessa krafter, som främst är organiserade i lokala samordningskommittéer som svarar för ett minimum av försvar och väsentliga viktiga sociala tjänster till Syriens belägrade folk, visar sig förmögna att sänka djupa rötter i hela befolkningen, kan de idag bli centrala för varje arbetarklass-utmaning mot Assads makt, eller mot varje annan tyrann som skulle kunna följa efter. Det avgörande behovet av att bygga ett revolutionärt socialistiskt parti och därmed förbundna proletära massgrupperingar, hur begränsade möjligheterna än är idag, förblir av avgörande betydelse för en framgångsrik utmaning av Syriens kapitalistiska samhällsordning.

Socialist Action förkastar stöd till USA eller Saudi-Qatar-finansierade krafter, eller till alla andra i regionen som förmedlar stöd för att uppnå amerikanska syften. Samtidigt som många av dessa halv-hemliga amerikanska vapenleverantörer främjar amerikanska företags intressen försöker de på samma gång påtvinga det folkliga motståndet, och själva Syrien, en reaktionär fundamentalistisk ideologi och praktik som skulle se Syrien styrd av religiös reaktion snarare än de förtryckta arbetande massorna.

Det är inte alls märkligt att de fundamentalistiska krafterna som direkt eller indirekt militärt backas upp av USA-imperialismen är samma krafter som samtidigt betraktas som terrorister av Obamaadministrationen. USA-imperialismen har inga betänkligheter om att stödja de mest avskyvärda element förutsatt bara att de är underordnade dess globala strävanden.

Tragiskt nog är det syriska samhället djupt splittrat, där även en del av de sekulära krafterna i den diffusa Fria syriska armén kräver och tar emot USA:s imperialistiska stöd. Att ta emot detta stöd sker aldrig utan övereskommelser om att underordna den stora befolkningens intressen under de rika och mäktiga i Syrien eller deras amerikanska välgörare. Men hur mycket det i det rådande läget än är förenat med enorma svårigheter , vilar Syriens framtid på dess arbetande massors förmåga att

formulera en revolutionär och självständig linje - den enda politiska och sociala linje som verkligen kan besegra Assads diktatur och de imperialistiska försöken att återkolonisera Syrien .

Washington är den största terroristen!

Den amerikanska antikrigsrörelsen har i huvudsak modigt och riktigt stått över Obamas försök att rättfärdiga ett amerikanskt krig på grundval av den obevisade anklagelsen att Assad-regimen använt Saringas för att mörda hundratals syrier. Så djupa har avslöjandena av tidigare amerikanska förevändningar för krig varit att det är få människor som idag automatiskt godtar slutsatsen att de bevis som producerats av amerikanska spionbyråer är sanna.

Från "Minns Maine!" (1898 års förevändning att erövra Kuba och ta Guantanamo Bay), till Tonkinbukts-fabrikationen som användes för att rättfärdiga upptrappandet av Vietnamkriget vilket dödade fyra miljoner vietnameser, till Iraks påstådda "massförstörelsevapen ", genomsyras det amerikanska samvetet av en djup skepsis.

Utan tvekan har det massiva spionerandet på e-postmeddelanden och all övrig telefon- och elektronisk kommunikation för i stort sett alla amerikaner som Edward Snowden avslöjade, fått miljontals människor att alltmer ifrågasätta sanningshalten i någonting som lagts fram av amerikanska politiker . En rapport från 1 januari 2013 om en nyligen genomförd Gallupundersökning är rubricerad "Kongressen inleds 2013 med 14 % bifall: Genomsnittliga bifallet för 2012 är det lägsta i historien".

Även om Assad-regeringen har visat sig ha använt Saringas, skulle nästan ingen i den amerikanska antikrigsrörelsen hävda att USA som förment "världssnut ", vars rutin-tortyr och fängslande av fångar utan anklagelser eller tillgång till försvarsadvokat har blivit universellt fördömt, har den moraliska eller politiska ställningen att kunna angripa någon. Syriens framtid ligger i folkets vilja att ta itu med sina förtryckare, inte på USA-imperialismen, vars presidenter allierade sig med, finansierade och hjälpte till att iscensätta Iraks president Saddam Husseins krig mot Iran 1980-1988.

Med full vetskap och samtycke av USA använde Husseins regering Sarin mot iranska kurder - vilket dödade tusentals. Det i hemlighet USA-finansierade kriget beräknas ha tagit livet av långt över en miljon människor.

USA-imperialismens mål var då att straffa det iranska folket för deras revolutionära störtande av den av USA påtvingade shah Mohammad Reza Pahlavis regim, som installerades 1953 av en av USA iscensatt CIA-ledd kupp. Idag tvivlar ingen på att det övergripande målet för det USA-anstiftade och finansierade Irak-Irankriget var att återta regionens oljetillgångar.

Varje amerikanskt krig i Mellanöstern har mötts av, och fortsätter att mötas av, en samlad opposition från folket i de ockuperade länderna. Hur förvrängt detta motstånd kan vara vid en given tidpunkt, är det klart att återkoloniseringen av Mellanöstern i dag av världens främsta supermakt är avskytt av världens folk

Nej till USA:s krig mot Syrien! Självbestämmande för det syriska folket! Pengar till jobb och utbildning – inte till krig!